

saa rent tilagters med hans Kald;
 men Folk er, nogle Tøssefaar,
 thi Kvindene er, Individier,
 som aand'ligt set til alle Tider
 det „uudviklede kun naar“!

Den Sætning holder jeg nu paa,
 og skjønt jeg nødig her fremtraadte,
 jeg Hr. Cabirotakke maatte,
 fordi han tænker liges aa.

Nu desto sikrere jeg ved,
 at Lea bort sin Tid har drevet,
 mens hun har læst, studert og skrevet,
 men aldrig tænkt paa Huslighed,
 den ligger dog for vor Forstand;

og tænk! hvor sødt for hver en Kvinde,
 at hun „Fuldkommenhed kan vinde“
 i „god Forplejning“ af sin Mand.

Ja Gud ske Lov, skjønt det gaar smaat
 med mig ad Tæknings dunkle Veje,
 jeg kan dog pusle ved hans Leje
 med Alt, hvad der gør Kjødet godt!

Se, det min Peters Glæde er,
 og naar blot han, mit rette Hø'de,
 ved det er rigtig vel til Mode,
 hvad skulde jeg saa ønske mer!

Vi sige begge, han og jeg,
 at lille Petra, vores Datter,
 skjønt hun i Grunden hurtig fatter,
 skal dannes ganske à la mig.

Hvad skal man med den Kvindeflok,
 der glemmer helt de sande Pligter,
 naar Kristian Kjøbenhavnner digter,
 saa har vi saamænd mer end nok!

GRETE.